

عنوان مقاله:

بررسی نقش تئاتر و آموزش در تربیت بازیگر

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

جعفر آبی زاده - نویسنده مسئول

خلاصه مقاله:

شغل بازیگری به معنای جان بخشیدن به شخصیت های داستان هایی است که در صحنه تئاتر، سینما و تلویزیون به اجرا درمی آیند. مهم ترین هنر بازیگر ارائه یک بازی باورپذیر از سوی مخاطب است و این باورپذیری تنها در سایه آموزش، بررسی، تحقیق و مطالعه، تمرین و ممارست و عشق و علاقه به وجود می آید. در سال های قدیم بسیاری از بازیگران با کسب تجربه و از طریق آموزش های عملی و تجربی با تکنیک های بازیگری آشنا می شدند و به این عرصه وارد می شدند و تنها عده کمی با کسب دانش و تحصیل دانشگاهی در رشته بازیگری پا به این عرصه می گذاشتند. امروزه معمولا ورود به این حرفه از طریق تحصیلات مرتبط دانشگاهی در رشته هایی مانند بازیگری، کارگردانی، ادبیات نمایشی و غیره به صورت آموزش های تئوری و عملی به صورت توأمان انجام می شود، اگرچه که هنوز هم تعداد قابل توجهی از این افراد با استفاده از استعداد ذاتی خود و گذراندن دوره های آموزشی کارگاهی در آموزشگاه ها و مراکز آموزشی بازیگری آزاد برای ورود به این حرفه اقدام می نمایند. لذا این پژوهش قصد دارد دو گروه از بازیگران معروف و سرشناس ایران را با یکدیگر به مقایسه بگذارد که گروه اول از طریق رشته تخصصی دانشگاهی به موفقیت دست یافتند و گروه دوم بعد از سال ها مطالعه در رشته های دیگر، به شناخت توانمندی های خود پی برده و با کسب مهارت در انواع کلاس های بازیگری و تئاتر پا به این عرصه نهاده اند. نتایج پژوهش نشان داد که دوره های آموزشی ۸۶ درصد در فن بیان و آیین سخنوری و پرورش حافظه از نظر بازیگران تاثیرگذار است، همچنین بازیگران دارای تحصیلات مرتبط معتقدند که آموزش در پرورش حافظه، حس انتقادپذیری و تمرین کارگروهی ۱۰۰ درصد تاثیر بسزایی دارد، بازیگران دارای تحصیلات نامرتبط ۵۰ درصد از ویژگی های کسب شده در بازیگران را از طریق آموزش موثر می دانند، ۵۰ درصد مابقی از هنر هفتم را مربوط به استعداد، علاقه، هوش، پشتکار، هدفمند بودن و تمرین و تمرین می دانند.

کلمات کلیدی:

نقش تئاتر، کلاس های بازیگری، تربیت بازیگر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1329029>

